

Θυν-σου Κιμ
ΟΙ ΜΗΧΑΝΟΡΡΑΦΟΙ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ Νίνα Μπούρη

Μυθιστόρημα

ΟΥΝ-ΣΟΥ ΚΙΜ

οι μηχανορράφοι

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ
ΝΙΝΑ ΜΠΟΥΡΗ

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως άνευ γραπτής αδείας του εκδότη η κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Εκδόσεις Πατάκη – Ξένη λογοτεχνία

Σύγχρονη ξένη λογοτεχνία – 516

Ουν-σου Κιμ, *Οι μηχανορράφοι*

Un-su Kim, *The Plotters*

Μετάφραση: Νίνα Μπούρη

Επιμέλεια-διόρθωση: Κώστας Σίμος

Σελιδοποίηση: Σπυριδούλα Βονίτση

Σχεδιασμός εξωφύλλου: k2design

Copyright© Un-su Kim, 2010. All rights reserved.

Copyright© για την ελληνική γλώσσα, Σ. Πατάκης Α.Ε.Ε.Δ.Ε.

(Εκδόσεις Πατάκη), 2018

Πρώτη έκδοση στην κορεατική γλώσσα, με τον τίτλο 설계자들 (Seolgejeadul),

Munhakdongne Publishing Group, 2010

Πρώτη έκδοση στην αγγλική γλώσσα, σε μετάφραση Sora Kim-Russell, από

τις εκδόσεις Text Publishing Company, Μελβούρνη, 2018

Νέα έκδοση στην αγγλική γλώσσα, σε αναθεωρημένη μετάφραση

Sora Kim-Russell, από τις εκδόσεις Penguin Random House, Νέα Υόρκη, 2019

Πρώτη έκδοση στην ελληνική γλώσσα από τις Εκδόσεις Πατάκη,

Αθήνα, Μάρτιος 2021

ΚΕΤ Β993 ΚΕΠ 127/21

ISBN 978-960-16-8127-6

ΠΑΝΑΓΗ ΤΣΑΛΔΑΡΗ (ΠΡΩΗΝ ΠΕΙΡΑΙΩΣ) 38, 104 37 ΑΘΗΝΑ,

ΤΗΛ.: 210.36.50.000, 801.100.2665, 210.52.05.600, ΦΑΞ: 210.36.50.069

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ: ΕΜΜ. ΜΠΕΝΑΚΗ 16, 106 78 ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ.: 210.38.31.078

ΥΠΟΚ/ΜΑ: ΚΟΡΥΤΣΑΣ (ΤΕΡΜΑ ΠΟΝΤΟΥ – ΠΕΡΙΟΧΗ Β' ΚΤΕΟ), 57009 ΚΑΛΟΧΩΡΙ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ,

ΤΗΛ.: 2310.70.63.54, 2310.70.67.15, 2310.75.51.75, ΦΑΞ: 2310.70.63.55

Web site: <http://www.patakis.gr> • e-mail: info@patakis.gr, sales@patakis.gr

Περιεχόμενα

Περί φιλοξενίας	9
Αχιλλειος πτέρνα	37
Το αποτεφρωτήριο κατοικίδιων ζώων του Αρκούδου....	47
Βιβλιοθήκη «Το Σκυλόσπιτο»	113
Εβδομάδα Μπίρας.....	149
Η κρεαταγορά	199
Μίτο.....	221
Πλέξιμο.....	277
Βάτραχος τρώει βάτραχο	307
Ο Κουρέας και η γυναίκα του	331
Η πόρτα στα αριστερά.....	347

Περί φιλοξενίας

Ο ΓΕΡΟΣ ΒΓΗΚΕ ΣΤΟΝ ΚΗΠΟ.

Ο Ρέσενγκ ρύθμισε την τηλεσκοπική διόπτρα και τράβηξε προς τα πίσω τη λαβή όπλισης. Η σφαίρα γλίστρησε με έναν ξερό μεταλλικό ήχο μέσα στη θαλάμη. Κοίταξε γύρω του. Πέρα από τα ψηλά έλατα που υψώνονταν στον ουρανό, τα πάντα ήταν ακίνητα. Το δάσος ήταν σιωπηλό. Κανένα πουλί δεν πετούσε· κανένα έντομο δεν τερέτιζε. Με τόση ησυχία, ο ήχος του πυροβολισμού θα έφτανε πολύ μακριά. Κι αν τον άκουγαν και έτρεχαν προς τα εκεί; Έδιωξε τη σκέψη από το μυαλό του. Δεν είχε νόημα να ανησυχεί γι' αυτό. Εδώ ακούγονταν συχνά πυροβολισμοί. Θα υπέθεταν ότι είναι λαθροκυνηγοί που κυνηγούν αγριογούρουνα. Ποιος θα έκανε τον κόπο να μπει τόσο βαθιά στο δάσος μόνο και μόνο για να ερευνήσει έναν πυροβολισμό; Ο Ρέσενγκ κοίταξε το βουνό στα δυτικά. Ο ήλιος βρισκόταν μία παλάμη πάνω από την κορυφογραμμή. Είχε ακόμα καιρό.

Ο γέρος άρχισε να ποτίζει τα λουλούδια. Άλλα έπαιρναν μια γερή γουλιά, άλλα μόνο μια σταλίτσα. Έγερνε το ποτιστήριο με μεγάλη επισημότητα, θαρρείς και σερβίριζε τσάι.

Κάπου κάπου λίκνιζε τους ώμους του, σαν να χόρευε, και χάιδευε φευγαλέα ένα πέταλο. Έγενεψε σε ένα λουλούδι και γέλασε πνιχτά. Έμοιαζε σαν να του είχε πιάσει κουβέντα. Ο Ρέσενγκ ρύθμιζε ξανά την εστίαση της διόπτρας και περιεργάστηκε το λουλούδι στο οποίο μιλούσε ο γέρος. Του φάνηκε γνωστό. Σίγουρα το είχε ξαναδεί, όμως δεν μπορούσε να θυμηθεί πώς λεγόταν. Προσπάθησε να σκεφτεί ποια λουλούδια άνθιζαν Οκτώβριο –κόσμοι; ζίνιες; χρυσάνθεμα;-, αλλά κανένα από τα ονόματα δεν ταίριαζε με το λουλούδι που κοιτούσε. Γιατί δεν μπορούσε να θυμηθεί; Έσμιξε τα φρύδια του και πάσχισε να βρει το όνομα, αλλά σύντομα έδωξε κι αυτή τη σκέψη. Ένα λουλούδι ήταν – τι σημασία είχε;

Ένα τεράστιο μαύρο σκυλί πλησίασε νωχελικά από την άλλη άκρη του κήπου και έτριψε τη μουσούδα του στον μηρό του γέρου. Μαστίφ, καθαρόαιμο. Η ράτσα που είχε φέρει ο Ιούλιος Καίσαρας μετά την κατάκτηση της Βρετανίας. Αυτή που χρησιμοποιούσαν οι αρχαίοι Ρωμαίοι για να κυνηγούν λιοντάρια και να πιάνουν άγρια άλογα. Μόλις ο γέρος χάιδεψε το σκυλί, εκείνο κούνησε την ουρά του και μπερδεύτηκε στα πόδια του, εμποδίζοντάς τον να συνεχίσει το πότισμα. Εκείνος πέταξε μια ξεφούσκωτη μπάλα ποδοσφαίρου στην άλλη άκρη του κήπου και το σκυλί έτρεξε ξοπίσω της κουνώντας την ουρά, ενώ ο γέρος καταπιανόταν ξανά με τα λουλούδια του. Το σκυλί επέστρεψε αμέσως κρατώντας την πατικωμένη μπάλα στο στόμα. Ο γέρος την πέταξε πιο μακριά και ο σκύλος έτρεξε να την κυνηγήσει. Το θηριώδες μαστίφ που άλλοτε κυνηγούσε λιοντάρια είχε καταντήσει κλόουν. Όμως γέρος και σκύλος φαίνονταν ταιριαστό ζευγάρι. Επανέλαβαν το παιχνί-

δι πολλές φορές. Αντί να βαριούνται, έδειχναν να το απολαμβάνουν.

Ο γέρος τελείωσε το πότισμα και στάθηκε όρθιος, τεντώθηκε και χαμογέλασε ικανοποιημένος. Κατόπιν γύρισε και κοίταξε προς το βουνό, σαν να ήξερε ότι ήταν εκεί ο Ρέσενγκ. Το χαμογελαστό πρόσωπο του γέρου γέμισε το στόχαστρο. Άραγε ήξερε ότι τώρα ο ήλιος βρισκόταν λιγότερο από μία παλάμη πάνω από τον ορίζοντα; Ήξερε ότι θα ήταν νεκρός προτού βασιλέψει πίσω από το βουνό; Γι' αυτό χαμογελούσε; Ή μπορεί να μη χαμογελούσε πραγματικά. Το πρόσωπο του γέρου έμοιαζε κοκαλωμένο σε ένα μόνιμο πλατύ χαμόγελο, σαν σκαλιστή ξύλινη παραδοσιακή μάσκα. Ήταν μερικοί άνθρωποι που είχαν τέτοια πρόσωπα – άνθρωποι που δεν μπορούσες να μαντέψεις ποτέ τα ενδόμυχα συναισθήματά τους, που χαμογελούσαν μόνιμως, ακόμη κι όταν ήταν θλιμμένοι ή θυμωμένοι.

Μήπως να τραβήξει τώρα τη σκανδάλη; Αν την τραβούσε, θα γύριζε στην πόλη πριν τα μεσάνυχτα. Θα έκανε ένα καυτό μπάνιο, θα κατέβαζε μερικές μπίρες μέχρι να την ακούσει για τα καλά ή θα έβαζε κανέναν παλιό δίσκο των Beatles στο πικάπ και θα σκεφτόταν τι ωραία που θα την περνούσε με τα λεφτά που θα έμπαιναν στον τραπεζικό του λογαριασμό. Ίσως ύστερα από αυτή την τελευταία δουλειά να κατάφερνε να αλλάξει τη ζωή του. Μπορούσε να ανοίξει πιτσαρία απέναντι από ένα γυμνάσιο ή να πουλάει μαλλί της γριάς στο πάρκο. Φαντάστηκε τον εαυτό του να δίνει αρμαθιές από μπαλόνια και μαλλί της γριάς σε παιδιά και να γλαρώνει κάτω από τον ήλιο. Θα μπορούσε πραγματικά να ζήσει αυτή τη ζωή, έτσι δεν είναι; Η ιδέα ξαφνικά του φαινόταν υπέροχη. Όμως έπρεπε πρώτα να

πατήσει τη σκανδάλη. Ο γέρος ήταν ακόμη ζωντανός και τα χρήματα δεν είχαν μπει στον λογαριασμό του.

Το βουνό έριχνε γοργά τη σκιά του πάνω στον γέρο και το σπιτάκι του. Αν ο Ρέσενγκ είχε σκοπό να τραβήξει τη σκανδάλη, αυτό έπρεπε να γίνει τώρα. Ο γέρος είχε τελειώσει το πότισμα και από στιγμή σε στιγμή θα έμπαινε πάλι μέσα στο σπίτι. Τότε η δουλειά θα γινόταν πολύ πιο δύσκολη. Γιατί να την περιπλέξει; Τράβα τη σκανδάλη. Τράβα τη και φύγε από εδώ.

Ο γέρος χαμογελούσε και το μαύρο σκυλί έτρεχε με την μπάλα στο στόμα. Το πρόσωπο του γέρου φαινόταν πεντακάθαρα στο σταυρόνημα της διόπτρας. Είχε τρεις βαθιές ρυτίδες στο μέτωπο, μια κρεατοελιά πάνω από το δεξί φρύδι και πανάδες στο αριστερό μάγουλο. Ο Ρέσενγκ κοίταξε το σημείο όπου από στιγμή σε στιγμή θα διαπερνούσε η σφαίρα την καρδιά του. Το πουλόβερ του άντρα έδειχνε χειροποίητο, όχι τυποποιημένο, και σύντομα θα γινόταν μούσκεμα από το αίμα. Το μόνο που είχε να κάνει ήταν να πιέσει ελάχιστα στη σκανδάλη και ο επικρουστήρας θα χτυπούσε το καψούλι του φυσιγγίου 7,62 χιλιοστών, αναφλέγοντας την πυρίτιδα μέσα στον μεταλλικό κάλυκα. Η έκρηξη θα ωθούσε το βλήμα μέσα στις αυλακώσεις της κάννης και θα το εκτόξευε περιστρεφόμενο στον αέρα, κατευθείαν στην καρδιά του γέρου. Χάρη στην υψηλή ταχύτητα και την καταστρεπτική ισχύ της σφαίρας, τα όργανα του γέρου θα εκτινάσσονταν διαλυμένα μέσα από το τραύμα εξόδου χαμηλά στη μέση του. Η σκέψη τον έκανε να ανατριχιάσει σύγκορμος. Κρατούσε τη ζωή ενός ανθρώπου στην παλάμη του χεριού του κι αυτό πάντοτε του γεννούσε ένα παράξενο συναίσθημα.

Πάτα την.

Πάτα την τώρα.

Όμως για κάποιον λόγο δεν πάτησε τη σκανδάλη, αλλά ακούμπησε το τουφέκι στο χώμα.

«Δεν είναι η κατάλληλη στιγμή» μουρμούρισε.

Δεν ήταν βέβαιος γιατί δεν ήταν κατάλληλη η στιγμή. Μόνο ότι υπήρχε κατάλληλη στιγμή για τα πάντα. Κατάλληλη στιγμή για να φας παγωτό. Κατάλληλη στιγμή για να δώσεις ένα φιλί. Και, όσο χαζό κι αν ακουγόταν, υπήρχε κατάλληλη στιγμή για να πατήσεις τη σκανδάλη και κατάλληλη στιγμή να σε χτυπήσει μια σφαίρα στην καρδιά. Γιατί όχι; Αν η σφαίρα του τύχαινε να πηγαίνει ίσια για την καρδιά του γέρου την ώρα που κατά ευτυχή συγκυρία παρουσιαζόταν η κατάλληλη στιγμή, αυτό θα ήταν θαυμάσιο. Δε θα καθόταν να περιμένει την καλύτερη δυνατή στιγμή, προφανώς. Αυτή η ευοίωνη στιγμή ενδέχεται να μην ερχόταν ποτέ. Ή μπορεί να περνούσε κάτω από τη μύτη του. Ο Ρέσενγκ σκέφτηκε ότι πολύ απλά δεν ήθελε να πατήσει ακόμα τη σκανδάλη. Δεν ήξερε γιατί, απλά δεν ήθελε. Άναψε ένα τσιγάρο. Η σκιά του βουνού κάλυπτε αργά το σπίτι του γέρου.

Μόλις σκοτείνιασε, ο γέρος έβαλε μέσα το σκυλί. Το σπίτι μάλλον δεν είχε ρεύμα, γιατί μέσα ήταν ακόμα πιο σκοτεινά. Ένα κεριό έλαμπε στο καθιστικό, όμως ο Ρέσενγκ δεν μπορούσε να διακρίνει αρκετά καθαρά το εσωτερικό μέσα από τη διόπτρα. Οι σκιές του άντρα και του σκυλιού διαγράφηκαν τεράστιες πάνω στον τοίχο και χάθηκαν. Τώρα ο μόνος τρόπος να τον σκοτώσει ο Ρέσενγκ από τη θέση που βρισκόταν ήταν να τύχει να σταθεί ο γέρος ακριβώς μπροστά στο παράθυρο, με το κεριό στο χέρι.

Μόλις ο ήλιος βούτηξε πίσω από την κορυφογραμμή, στο δάσος έπεσε σκοτάδι. Δεν είχε φεγγάρι· ακόμα και τα κοντινά αντικείμενα ξεχώριζαν με δυσκολία. Μονάχα το θαμποφέγγισμα του κεριού από το σπίτι του γέρου διακρινόταν. Το σκοτάδι ήταν τόσο πηχτό, που η ατμόσφαιρα φάνταζε υγρή και βαριά. Γιατί δεν έφευγε; Γιατί καθόταν μες στα σκοτάδια; Δεν ήταν σίγουρος. Θα περίμενε να χαράξει, αποφάσισε. Μόλις έβγαινε ο ήλιος, θα έριχνε μία σφαίρα –όπως έριχνε στον ξύλινο στόχο με τον οποίο έκανε εξάσκηση επί χρόνια– και θα γυρνούσε σπίτι. Έβαλε το αποτσιγάρο στην τσέπη του και μπήκε έρποντας στη σκηνή. Αφού δεν υπήρχε τίποτα άλλο να κάνει για να περάσει η ώρα, έφαγε ένα πακέτο διπυρίτη και αποκοιμήθηκε τυλιγμένος με τον υπνόσακο.

Εύπνησε απότομα δύο ώρες αργότερα, από βαριά βήματα πάνω στα χόρτα. Πήγαιναν γραμμή προς τη σκηνή του. Τρεις ή τέσσερις ακανόνιστοι γδούποι. Ένα σώμα που περνούσε μέσα από το ψηλό χορτάρι. Δεν μπορούσε να καταλάβει τι ήταν αυτό που ερχόταν προς το μέρος του. Θα μπορούσε να είναι αγριογούρουνο. Ή αγριόγατος. Ο Ρέσενγκ απασφάλισε το τουφέκι και το έστρεψε προς το σκοτάδι, προς τον ήχο που πλησίαζε. Δε γινόταν να τραβήξει από τώρα τη σκανδάλη. Δεν είναι σπάνιο ένας μισθοφόρος σε καρτέρι να ρίχνει από φόβο στα τυφλά, χωρίς να δει πρώτα για τι ακριβώς πρόκειται, ανακαλύπτοντας εκ των υστέρων ότι ήταν ελάφι ή σκύλος της αστυνομίας ή, χειρότερα, κάποιος συμπολεμιστής που χάθηκε στο δάσος επιστρέφοντας από αναγνώριση. Κλαίει τότε με λυγμούς πλάι

στο σώμα του συντρόφου που χτυπήθηκε από φίλια πυρά και λέει στους ανωτέρους του: «Δεν ήθελα να τον σκοτώσω, τ' ορκίζομαι», ενώ το γεροδεμένο και γεμάτο τατουάζ σώμα του τρέμει σαν μικρού κοριτσιού. Και ίσως πραγματικά να μην το ήθελε. Όταν δεν έχει ξαναχρειαστεί να αντιμετωπίσει τον φόβο του για τους περίεργους θορύβους στο σκοτάδι, το μόνο πράγμα που θα ξέρει να κάνει κάποιος με πιο πολλά μούσκουλα παρά μυαλό θα είναι να σημάδεψει και να πυροβολήσει στο σκοτάδι. Ο Ρέσενγκ περίμενε ήρεμα να αποκαλυφθεί αυτό που βρισκόταν εκεί έξω. Προς μεγάλη του έκπληξη, ήταν ο γέρος με το σκυλί.

«Τι κάνεις εδώ έξω;» ρώτησε ο γέρος.

Ήταν αστείο. Τόσο αστείο όσο το να έβγαζε ο στόχος στο σκοπευτήριο ποδαράκια και να τον πλησίαζε για να τον ρωτήσει *Γιατί δε μου έχεις ρίξει ακόμα;*

«Εσείς τι κάνετε εδώ έξω; Θα μπορούσα να σας είχα ρίξει» είπε ο Ρέσενγκ με τρεμάμενη φωνή.

«Εσύ σε εμένα; Καλό και τούτο» απάντησε με ένα χαμόγελο ο γέρος. «Αυτή η γη είναι δική μου. Εσύ είσαι ο εισβολέας που μπήκε σε ξένη ιδιοκτησία». Ήταν χαλαρός. Η κατάσταση ήταν το λιγότερο ασυνήθιστη, όμως δεν έδειχνε καθόλου αιφνιδιασμένος. Αυτός που είχε αιφνιδιαστεί ήταν ο Ρέσενγκ.

«Με ξαφνιάσατε. Σας πέρασα για άγριο ζώο».

«Κυνηγός είσαι;» ρώτησε ο γέρος κοιτώντας με νόημα το τουφέκι.

«Ναι».

«Αυτό είναι Ντραγκουνόφ. Μόνο σε μουσεία τα βλέπεις πια. Δηλαδή οι λαθροκυνηγοί στις μέρες μας κυνηγάνε με τουφέκια από τον πόλεμο του Βιετνάμ;»

«Δε με νοιάζει πόσο παλιό είναι το όπλο, αρκεί να μπορεί να σκοτώσει αγριογούρουνο». Ο Ρέσενγκ προσπάθησε να ακουστεί αδιάφορος.

«Όντως. Αν σταματάει αγριογούρουνο, τότε δεν έχει σημασία τι όπλο είναι. Εδώ που τα λέμε, αν μπορείς να σταματήσεις αγριογούρουνο με ξυλάκια –και με οδοντογλυφίδα μη σου πω–, δε χρειάζεσαι καθόλου όπλο».

Ο γέρος γέλασε. Το σκυλί περίμενε υπομονετικά πλάι του. Ήταν πολύ μεγαλύτερο απ' όσο φαινόταν μέσα από τη διόπτρα. Και πολύ πιο τρομακτικό απ' όταν κυνηγούσε την ξεφούσκωτη μπάλα.

«Ωραίο σκυλί» είπε ο Ρέσενγκ. Ο γέρος το κοίταξε και του χάιδεψε το κεφάλι.

«Ναι, καλός είναι. Αυτός σε μυρίστηκε. Αλλά έχει γεράσει πια».

Ο σκύλος δεν ξεκολλούσε το βλέμμα του από τον Ρέσενγκ. Δε γρύλισε ούτε έδειξε δόντια, αλλά δε θα τον έλεγες ακριβώς φιλικό. Ο γέρος χάιδεψε πάλι το κεφάλι του σκύλου.

«Αφού επιμένεις να περάσεις εδώ τη νύχτα, μην πουντιάσεις εδώ έξω. Έλα στο σπίτι».

«Ευχαριστώ για την πρόσκληση, αλλά δε θέλω να σας βάλω σε κόπο».

«Δεν είναι κόπος».

Ο γέρος έκανε μεταβολή και κατηφόρισε με μεγάλες δρασκελιές την πλαγιά, με τον σκύλο να τον ακολουθεί καταπόδι. Δεν είχε φακό, αλλά δε δυσκολευόταν καθόλου να βρει τον δρόμο του στο σκοτάδι. Οι σκέψεις στριφογυρίζαν στο μυαλό του Ρέσενγκ. Το τουφέκι του ήταν οπλισμένο και έτοιμο και ο στόχος του απείχε μόλις πέντε μέτρα. Παρακολούθησε τον γέρο να χάνεται στο σκοτάδι.

Μια στιγμή αργότερα, κρέμασε το τουφέκι στον ώμο και τον ακολούθησε.

Το σπίτι ήταν ζεστό. Μια φωτιά έκαιγε στο τζάκι. Δεν υπήρχαν έπιπλα και διακοσμητικά, εκτός από ένα τριμμένο χαλί, ένα τραπέζακι μπροστά από τη φωτιά και μερικές φωτογραφίες πάνω στην κορνίζα του τζακιού. Όλες έδειχναν τον γέρο, καθιστό ή όρθιο μαζί με άλλους, πάντοτε στο κέντρο, ενώ οι γύρω του χαμογελούσαν τυπικά, σαν να ένιωθαν τιμή που φωτογραφίζονταν μαζί του. Καμιά από τις φωτογραφίες δε φαινόταν οικογενειακή.

«Είναι κάπως νωρίς για φωτιά» είπε ο Ρέσενγκ.

«Όσο μεγαλώνεις νιώθεις περισσότερο το κρύο. Και φέτος το νιώθω περισσότερο από ποτέ».

Ο γέρος έβαλε μερικά ξερά ξύλα στη φωτιά και οι φλόγες χαμήλωσαν στιγμιαία με την προσθήκη. Ο Ρέσενγκ ξεκρέμασε το τουφέκι από τον ώμο και το ακούμπησε στην κάσα της πόρτας. Ο γέρος έριξε μια κλεφτή ματιά στο όπλο.

«Δεν έχει τελειώσει η κυνηγετική περίοδος τώρα που είναι. Οκτώβρης;»

Υπήρχε μια παιχνιδιάρικη λάμψη στα μάτια του. Απευθυνόταν στον Ρέσενγκ σε μπανμάλ, τον ανεπίσημο τρόπο ομιλίας της οικειότητας, σαν να ήταν φίλοι από παλιά, αλλά εκείνος δεν ενοχλήθηκε.

«Θα πέθαινε κανείς από την πείνα αν προσπαθούσε να τηρήσει όλους τους νόμους».

«Όντως, δεν είναι απαραίτητο να τηρούνται όλοι οι νόμοι» μουρμούρισε ο γέρος. «Θα ήταν χαζό να το επιχειρήσει κανείς».

Μόλις ανασκάλεψε τα κούτσουρα με το μεταλλικό σκαλιστήριο, οι φλόγες φούντωσαν και έγλειψαν ένα ξύλο που δεν είχε πιάσει ακόμα φωτιά.

«Λοιπόν, έχω ποτό, έχω και τσάι, διαλέγεις και παίρνεις».

«Τσάι καλύτερα».

«Δε θες κάτι πιο δυνατό; Πρέπει να έχεις ξυλιάσει».

«Δε συνηθίζω να πίνω όταν κυνηγάω. Άλλωστε είναι επικίνδυνο να πίνεις αν σκοπεύεις να κοιμηθείς στο ύπαιθρο».

«Τότε να πιεις ένα ποτηράκι απόψε» είπε ο γέρος χαμογελώντας. «Δεν υπάρχουν πολλές πιθανότητες να πεθάνεις από το κρύο εδώ μέσα».

Πήγε στην κουζίνα και επέστρεψε με δυο εμαγέ κύπελλα κι ένα μπουκάλι ούισκι, έπειτα έβγαλε προσεκτικά με μια τσιμπίδα από το τζάκι μια τσαγιέρα με μαύρο τσάι. Έβαλε τσάι στο ένα κύπελλο. Οι κινήσεις του ήταν αβίαστες και μετρημένες. Έδωσε το κύπελλο στον Ρέσενγκ, γέμισε το δικό του, και στη συνέχεια ξάφνιασε τον Ρέσενγκ απογεμίζοντάς το με ούισκι.

«Αν δεν έχεις ζεσταθεί ακόμα, λίγο ούισκι θα βοηθήσει. Εξάλλου δεν μπορείς να ξαναβγείς για κυνήγι πριν χαράξει».

«Πηγαίνει το τσάι με το ούισκι;» ρώτησε ο Ρέσενγκ.

«Γιατί όχι; Έτσι κι αλλιώς στο στομάχι όλα ένα γίνονται».

Ο γέρος τον κοίταξε με ζαρωμένα μάτια. Το πρόσωπό του ήταν όμορφο. Πρέπει να είχε ακούσει πολλές φιλοφρονήσεις στα νιάτα του. Τα λαξευμένα χαρακτηριστικά τον έκαναν να δείχνει σκληρός και εγκάρδιος ταυτόχρονα. Ήταν λες και τα χρόνια είχαν λειάνει απαλά τις σκληρές γωνίες και τον μαλάκωσαν. Ο Ρέσενγκ έτεινε το κύπελλο προς το

μέρος του και ο γέρος έσταξε μέσα λίγο ουίσκι. Η μυρωδιά του αλκοόλ σηκώθηκε από το ζεστό τσάι. Μύριζε ωραία. Ο σκύλος πλησίασε νωχελικά από την άλλη άκρη του καθιστικού και ξάπλωσε δίπλα στον Ρέσενγκ.

«Είσαι καλός άνθρωπος».

«Ορίστε;»

«Ο Αγιοβασίλης σε συμπαθεί» είπε ο γέρος γνέφοντας προς τον σκύλο. «Τα σκυλιά ξεχωρίζουν με τη μία τους καλούς από τους κακούς».

Από κοντά, τα μάτια του σκύλου φαίνονταν αναπάντεχα καλοσυνάτα.

«Ίσως είναι απλά χαζός» είπε ο Ρέσενγκ.

«Πιες το τσάι σου».

Ο γέρος χαμογέλασε. Ήπιε μια γουλιά από το δικό του, και ο Ρέσενγκ τον μιμήθηκε.

«Δεν είναι κακό» είπε ο Ρέσενγκ.

«Παράξενο δεν είναι; Ταιριάζει και με τον καφέ, αλλά με μαύρο τσάι είναι καλύτερο. Σου ζεσταίνει το στομάχι και την καρδιά. Σαν να κλείνεις στην αγκαλιά σου μια καλή γυναίκα» πρόσθεσε με ένα παιδιάστικο χαχανητό.

«Αν έχεις μια καλή γυναίκα, γιατί να αρκεστείς στις αγκαλιές;» είπε σαρκαστικά ο Ρέσενγκ. «Μια καλή γυναίκα είναι πάντα καλύτερη από λίγο τσάι με αλκοόλ».

Ο γέρος έγνεψε καταφατικά. «Καλά τα λες. Κανένα τσάι δε συγκρίνεται με μια καλή γυναίκα».

«Αλλά η γεύση είναι αξιοσημείωτη, το παραδέχομαι».

«Το μαύρο τσάι είναι ποτισμένο με ιμπεριαλισμό. Από εκεί παίρνει τη γεύση του. Ό,τι είναι τόσο γευστικό σίγουρα κρύβει απίστευτο μακελειό από πίσω».

«Ενδιαφέρουσα θεωρία».

«Έχω χοιρινό με πατάτες. Θέλεις λίγο;»

«Δε θα πω όχι».

Ο γέρος βγήκε και επέστρεψε με ένα μαυρισμένο κομμάτι κρέας και μια χούφτα πατάτες. Το κρέας έδειχνε απαίσιο. Ήταν γεμάτο χρώματα και σκόνες, και μεριές μεριές είχε ακόμα τρίχες, αλλά το χειρότερο ήταν η ταγκή μυρωδιά του. Ο γέρος έχωσε το χοιρινό στην καυτή στάχτη στο κάτω μέρος του τζακιού ώσπου καλύφθηκε τελείως και μετά το πέρασε σε ένα σιδερένιο σουβλί και το έβαλε πάνω από τη φωτιά. Σκάλισε τις φλόγες με το σκαλιστήρι και έχωσε τις πατάτες στη χόβολη.

«Δε μου φαίνεται και πολύ δελεαστικό» είπε ο Ρέσενγκ.

«Έζησα στο Περού μια εποχή. Έμαθα αυτή τη μέθοδο από τους Ινδιάνους. Δε φαίνεται καθαρό, αλλά έχει υπέροχη γεύση».

«Για να είμαι ειλικρινής, φαίνεται απαίσιο, αλλά αφού πρόκειται για μυστική ινδιάνικη συνταγή, τότε μάλλον θα έχει κάτι καλό».

Ο γέρος τού χαμογέλασε πλατιά.

«Πριν λίγες μέρες ανακάλυψα και κάτι άλλο που έχω κοινό με τους ιθαγενείς του Περού».

«Τι;»

«Δεν έχω φυγείο».

Ο γέρος γύρισε το κρέας. Το πρόσωπό του φαινόταν σοβαρό στο φως της φωτιάς. Την ώρα που τρυπούσε τις πατάτες με ένα σουβλί, τους ψιθύριζε: «Το καλό που σας θέλω, να γίνετε νόστιμες για τον αξιότιμο επισκέπτη μας». Όσο ψηγόταν το κρέας, ο γέρος τελείωσε το τσάι του και γέμισε ξανά το κύπελλο με σκέτο ούισκι, κι ύστερα πρόσφερε και στον Ρέσενγκ.

Ο Ρέσενγκ τού έτεινε το κύπελλο. Του άρεσε η κάψα του ουισκιού που κατέβαινε το λαρύγγι του και ύστερα διαχεόταν από το άδειο στομάχι του. Το οινόπνευμα απλώθηκε ευχάριστα στο σώμα του. Για μια στιγμή, όλα του φάνηκαν εξωπραγματικά. Δε θα το φανταζόταν ποτέ: ο ελεύθερος σκοπευτής και ο στόχος του να κάθονται δίπλα σε μια δυνατή φωτιά και να παριστάνουν τους καλούς φίλους... Κάθε φορά που ο γέρος γύριζε το κρέας, μια υπέροχη μυρωδιά ερχόταν προς το μέρος του. Ο σκύλος πλησίασε στο τζάκι για να μυρίσει το κρέας, αλλά τελευταία στιγμή δίστασε και κλαψούρισε, σαν να φοβόταν τη φωτιά.

«Σώπα, Αγιοβασίλη, μην ανησυχείς» είπε ο γέρος, χαϊδεύοντας τον σκύλο. «Θα πάρεις κι εσύ το μερτικό σου».

«Αγιοβασίλη τον λένε;»

«Τον γνώρισα ανήμερα Χριστούγεννα. Εκείνη τη μέρα αυτός έχασε το αφεντικό του κι εγώ το πόδι μου».

Ο γέρος σήκωσε το αριστερό μπατζάκι του και αποκάλυψε το προσθετικό μέλος.

«Με έσωσε. Με έσυρε σχεδόν πέντε χιλιόμετρα σε έναν δρόμο γεμάτο χιόνια».

«Φοβερός τρόπος να γνωριστείτε».

«Το καλύτερο χριστουγεννιάτικο δώρο που πήρα ποτέ».

Ο γέρος συνέχισε να χαϊδεύει το κεφάλι του σκύλου.

«Είναι πολύ ήρεμος για το μέγεθός του».

«Όχι ακριβώς. Παλιότερα αναγκαζόμουν να τον έχω συνέχεια δεμένο. Με το που έβλεπε ξένο, ορμούσε. Αλλά τώρα που γέρασε, μαλάκωσε. Είναι αλλόκοτο. Δεν μπορώ να συνηθίσω στην ιδέα ότι ένα ζώο είναι τόσο φιλικό με τους ανθρώπους».

Το κρέας μύριζε ψημένο. Ο γέρος το τρύπησε με το σουβλί και το κατέβασε από τη φωτιά. Το έκοψε σε χοντρές φέτες με ένα πριονωτό μαχαίρι.

Έδωσε ένα κομμάτι στον Ρέσενγκ, έβαλε ένα κομμάτι για τον εαυτό του κι ένα στον Αγιοβασίλη. Ο Ρέσενγκ τίναξε τις στάχτες και έφαγε μια μπουκιά.

«Πολύ ασυνήθιστη γεύση. Δεν πολυμοιάζει με χοιρινό».

«Καλό δεν είναι;»

«Ναι. Μήπως όμως έχετε καθόλου αλάτι;»

«Όχι».

«Ούτε φυγείο ούτε αλάτι – απίθανος τρόπος ζωής. Και οι ιθαγενείς στο Περού χωρίς αλάτι ζουν;»

«Όχι, όχι» είπε συνεσταλμένα ο γέρος. «Μου τέλειωσε πριν λίγες μέρες».

«Κυνηγάτε;»

«Όχι πια. Πριν έναν μήνα βρήκα ένα αγριογούρουνο πιασμένο στην παγίδα κάποιου λαθροκυνηγού. Ζούσε ακόμα. Το παρακολούθησα που πάλευε να πάρει ανάσα και σκέφτηκα *Να το σκοτώσω τώρα ή να περιμένω να ψοφήσει; Αν περίμενα να ψοφήσει, θα μπορούσα να ρίξω το φταίξιμο στον λαθροκυνηγό που έστησε την παγίδα, αλλά αν το σκότωνα, θα ήμουν εγώ υπεύθυνος για τον θάνατό του. Εσύ τι θα έκανες;»*

Το χαμόγελο του γέρου ήταν ανεξιχνίαστο. Ο Ρέσενγκ στριφογύρισε μια φορά το ποτό που είχε μείνει μέσα το κύπελλο πριν το αποτελειώσει.

«Δύσκολη απάντηση. Δε νομίζω ότι έχει πραγματικά σημασία ποιος σκότωσε το αγριογούρουνο».

Ο γέρος φάνηκε να συλλογίζεται μια στιγμή πριν απαντήσει.

«Σαν να έχεις δίκιο. Άμα το καλοσκεφτείς, δεν έχει σημασία ποιος το σκότωσε. Όπως και να 'χει, εμείς εδώ απολαμβάνουμε ψητό αγριογούρουνο αλλά περουβιανά».

Ο γέρος γέλασε δυνατά. Γέλασε και ο Ρέσενγκ. Δεν ήταν κανένα σπουδαίο αστείο, αλλά ο γέρος συνέχισε να γελάει και ο Ρέσενγκ τον μιμήθηκε σκάζοντας κι αυτός σε δυνατά γέλια.

Ο γέρος είχε κέφια. Γέμισε το κύπελλο του Ρέσενγκ με ούισκι σχεδόν μέχρι πάνω κι ύστερα γέμισε το δικό του και το ύψωσε για να κάνει πρόποση. Κατέβασαν το ποτό τους μονορούφι. Ο γέρος έπιασε το σουβλί και ξέχωσε δυο πατάτες από την καυτή στάχτη. Αφού έκοψε μια δαγκωνιά από τη μία, αποφάνθηκε πως ήταν πεντανόστιμη και έδωσε την άλλη στον Ρέσενγκ. Εκείνος τίναξε τις στάχτες και έφαγε μια δαγκωνιά. «Είναι όντως πεντανόστιμη» είπε.

«Δεν υπάρχει καλύτερο πράγμα από την ψητή πατάτα μια κρύα χειμωνιάτικη μέρα» είπε ο γέρος.

«Οι πατάτες πάντα μου θυμίζουν κάποιον...» άρχισε να φλυαρεί ο Ρέσενγκ. Το πρόσωπό του ήταν κόκκινο από το ποτό και το φως της φωτιάς.

«Υποθέτω ότι αυτή η ιστορία δεν έχει χαρούμενο τέλος» είπε ο γέρος.

«Όχι».

«Είναι ζωντανός ή πεθαμένος;»

«Πεθαμένος εδώ και πολύ καιρό. Την εποχή εκείνη ήμουν στην Αφρική και μας κάλεσαν επειγόντως μέσα στη νύχτα. Μπήκαμε σε ένα καμιόνι και φύγαμε. Ένας αντάρτης που είχε ξεφύγει από το στρατόπεδο είχε πάρει όμηρο μια ηλικιωμένη. Ήταν παιδάκι – είχε ακόμα μαγουλάκια. Να 'ταν δεκαπέντε, ίσως δεκατέσσερα; Απ' ό,τι έβλεπα, ήταν στην

τσίτα και κατατρομαγμένος, αλλά όχι πραγματική απειλή. Η ηλικιωμένη τού έλεγε συνέχεια κάτι. Στο μεταξύ αυτός με το ένα χέρι τη σημάδευε στο κεφάλι με ένα AK-47 και με το άλλο έχωνε μια πατάτα στο στόμα του. Όλοι ξέραμε ότι δε θα έκανε τίποτα, αλλά μετά ήρθε από τον ασύρματο η διαταγή να τον εξουδετερώσουμε. Κάποιος πάτησε τη σκανδάλη. Τρέξαμε να τον δούμε από κοντά. Το μισό κεφάλι του είχε τιναχτεί στον αέρα και στο στόμα είχε ακόμα τη μασημένη πατάτα που δεν πρόλαβε να καταπιεί».

«Τον καημένο. Θα είχε πεθάνει της πείνας».

«Ήταν πολύ περίεργο να κοιτάς το στόμα ενός παιδιού με μισό κεφάλι. Τι θα είχε συμβεί αν περιμέναμε δέκα δευτερόλεπτα παραπάνω; Το μόνο που μπορούσα να σκεφτώ ήταν πως αν περιμέναμε, θα είχε καταφέρει να καταπιεί την πατάτα πριν πεθάνει».

«Όχι ότι αυτό θα άλλαζε τίποτα για το έρμο το παιδί».

«Εννοείται πως όχι». Η φωνή του Ρέσενγκ τρεμούλιασε. «Αλλά και πάλι ένιωθα περίεργα όποτε σκεφτόμουν τη μασημένη πατάτα στο στόμα του».

Ο γέρος αποτέλειωσε το ουίσκι του και σκάλισε τις στάχτες με το σουβλί για να δει αν είχαν μείνει άλλες πατάτες. Βρήκε μία στην άκρη και την πρόσφερε στον Ρέσενγκ, ο οποίος την κοίταξε απλανώς και αρνήθηκε ευγενικά. Ο γέρος κοίταξε την πατάτα· το πρόσωπό του σκοτείνιασε και την πέταξε πίσω στις στάχτες.

«Έχω άλλο ένα μπουκάλι ουίσκι. Τι λες;» ρώτησε ο γέρος.

Ο Ρέσενγκ το σκέφτηκε μια στιγμή. «Εσείς αποφασίζετε» του απάντησε.

Ο γέρος έφερε άλλο ένα μπουκάλι από την κουζίνα και του έβαλε λίγο ουίσκι. Κουτσόπιναν σιωπηλοί κοιτώντας τις

φλόγες που χόρευαν μέσα στο τζάκι. Μόλις ο Ρέσενγκ έκανε κεφάλι, τον κατέκλυσε μια τελείως εξωπραγματική αίσθηση. Τα μάτια του γέρου δεν ξεκόλλησαν από τη φωτιά.

«Τι όμορφη που είναι η φωτιά» είπε ο Ρέσενγκ.

«Η στάχτη είναι ακόμα πιο όμορφη μόλις τη γνωρίσεις».

Ο γέρος στριφογύριζε αργά το ποτό στο ποτήρι του ενώ κοιτούσε τις φλόγες. Ύστερα χαμογέλασε, σαν να θυμήθηκε κάτι αστείο.

«Ο παππούς μου ήταν κυνηγός φαλαινών. Την εποχή πριν γίνει η φαλαινοθηρία παράνομη. Δεν είχε μεγαλώσει κοντά στον ωκεανό· ήταν από την επαρχία Χαμγκυόνγκ, αλλά κατέβηκε νότια στο λιμάνι Τζανγκσένγκπο για δουλειά και τελικά έγινε ο καλύτερος καμακιστής στη χώρα. Σε ένα από τα ταξίδια του, τον τράβηξε κάτω στη θάλασσα μια φάλαινα φυσητήρας. Πάρα πολύ βαθιά. Αυτό που συνέβη ήταν ότι έριξε το καμάκι στη ράχη της, αλλά το σκοινί μπερδεύτηκε στο πόδι του και τον κατέβασε από το πλοίο. Τα αδύναμα φαλαινοθηρικά και τα φτηνιάρικα καμάκια της εποχής της αποικιοκρατίας ήταν ανίσχυρα μπροστά σε ένα τόσο μεγάλο ζώο. Ο αρσενικός φυσητήρας μπορεί να φτάσει τα δεκαοχτώ μέτρα μήκος και τους εξήντα τόνους βάρος. Σκέψου το. Είναι σαν δεκαπέντε ενήλικες αφρικανικοί ελέφαντες. Και από μπαλόνη να ήταν, εγώ δεν υπήρχε περίπτωση να τα βάλω με τόσο μεγάλο ζώο. Ποτέ των ποτών. Αλλά ο παππούλης μου εκεί. Έμπηξε το καμάκι του στην τεράστια φάλαινα».

«Τι έγινε μετά;» ρώτησε ο Ρέσενγκ.

«Χαμός, φυσικά. Είπε ότι το σοκ της πτώσης τον ζάλισε και δεν καταλάβαινε αν ονειρευόταν ή αν είχε παραισθήσεις. Στο μεταξύ τον τραβούσε στα μαύρα βάθη του

ωκεανού μια εξοργισμένη φάλαινα. Έλεγε ότι το πρώτο πράγμα που είδε όταν τελικά συνήλθε από την παραζάλη ήταν ένα γαλάζιο φως που έβγαινε από τα πτερύγια της φάλαινας. Καθώς το κοιτούσε, ξέχασε εντελώς τον κίνδυνο που διέτρεχε. Όποτε μου εξιστορούσε το περιστατικό, έλεγε και ξανάλεγε πόσο μυστηριώδες, γαλήνιο και όμορφο ήταν. Ένα κήτος δεκαοχτώ μέτρων διέσχιζε ορμητικά τον κατασκότεινο ωκεανό με λαμπερά γαλάζια πτερύγια. Επιχείρησα να του πω απέξω απέξω –βούρκωνε και μόνο που το θυμόταν– ότι αφού οι φάλαινες δεν είναι βιοφωταυγείς, δεν υπήρχε περίπτωση να φωσφορίζουν έτσι τα πτερύγιά της. Μου πέταξε το καθοίκι του στο κεφάλι. Χαχα! Ευέξαπτος ο παππούλης μου! Διηγιόταν την ιστορία σε όποιον γνώριζε. Του έλεγα ότι όλοι νόμιζαν πως έλεγε φέματα εξαιτίας της λεπτομέρειας με τα πτερύγια. Εκείνος το μόνο που απαντούσε ήταν: “Όλα όσα λένε για τις φάλαινες είναι φέματα. Επειδή είναι όλα από βιβλία. Αλλά οι φάλαινες δε ζουν στα βιβλία, ζουν στον ωκεανό”. Τέλος πάντων, αφού τον τράβηξε κάτω η φάλαινα, έχασε τις αισθήσεις του».

Ο γέρος γέμισε το κύπελλο ως τη μέση και ήπιε μια γουλιά.

«Έλεγε πως όταν συνήλθε, μια μεγάλη πανσέληνος φώτιζε τον νυχτερινό ουρανό και τα κύματα πάφλαζαν στ’ αυτιά του. Νόμισε ότι είχε την τύχη με το μέρος του και τα κύματα τον είχαν σπρώξει σε κάποια ξέρα. Στην πραγματικότητα βρισκόταν πάνω στο κεφάλι της φάλαινας. Απίστευτο δεν είναι; Ήταν ξαπλωμένος πάνω της, κοιτούσε μια σημαδούρα, ολόγυρά του άπλωνε μια κηλίδα από το κατακόκκινο αίμα της, και τον κρατούσε η ίδια έξω από

το νερό με το κεφάλι της, ενώ είχε ακόμα το καμάκι μπηγμένο στην πλάτη. Μπορείς να φανταστείς τίποτα πιο αλλόκοτο ή πιο ακατανόητο; Έχω ακούσει κι άλλες ιστορίες για φάλαινες που σήκωσαν μια τραυματισμένη συντρόφισσά τους ή ένα νεογέννητο έξω από το νερό για να ανασάνει. Αλλά εδώ δε μιλάμε ούτε για φάλαινα ούτε για νεογέννητο, ούτε καν για φώκια ή για πιγκουίνο. Μιλάμε για τον παππού μου, έναν άνθρωπο, τον ίδιο άνθρωπο που την είχε καρφώσει με το καμάκι! Ειλικρινά δεν καταλαβαίνω γιατί τον έσωσε».

«Όχι, δε βγάζει κανένα νόημα» είπε ο Ρέσενγκ και ήπιε μια γουλιά ούισκι. «Θα περίμενε κανείς να τον κάνει κομμάτια».

«Έμεινε ξαπλωμένος πάνω στο κεφάλι της φάλαινας πολλή ώρα, ακόμη και αφού βρήκε τις αισθήσεις του. Ήταν άβολο· και λίγα λέω. Τι μπορείς να κάνεις παγιδευμένος πάνω σε μια φάλαινα; Γύρω δεν υπήρχε τίποτα πέρα από το ασημένιο φεγγάρι, τα σκοτεινά κύματα, μια φάλαινα που έχυνε ποτάμια αίμα, κι εκείνον – είχε μπλέξει για τα καλά. Ο παππούς μου είπε ότι στη θέα όλου αυτού του αίματος κάτω από το φεγγαρόφωτο ένιωσε την ανάγκη να ζητήσει συγγνώμη από τη φάλαινα. Ήταν το λιγότερο που μπορούσε να κάνει, κατάλαβες; Ήθελε να της βγάλει και το καμάκι, αλλά αυτό εύκολα το λες, δύσκολα γίνεται. Όταν ρίχνεις το καμάκι είναι σαν να παίρνεις μια κακή απόφαση στη ζωή: το κάνεις πανεύκολα, αλλά μόλις γίνει η ζημιά είναι αδύνατον να το πάρεις πίσω. Γι' αυτό έκοψε το σκοινί με το μαχαίρι που κρεμόταν στη ζώνη του. Τη στιγμή που το έκοψε, η φάλαινα βούτηξε και αναδύθηκε λίγο πιο μακριά. Έπειτα πήγε γραμμή στη σημαδούρα απ' όπου

είχε γραπωθεί ο παππούς μου, παλεύοντας να μείνει στην επιφάνεια. Μου έλεγε ότι τον παρακολουθούσε να δέρνεται αξιοθρήνητα, γεμάτος ντροπή, μπερδεμένος στο σκοινί από το καμάκι που ο ίδιος πέταξε. Σύμφωνα με τον παππού μου, το κήτος τον πλεύρισε και τον κοίταξε με το τεράστιο σκούρο μάτι του, με ένα ύφος αθώας περιέργειας σαν να έλεγε Πώς ένα φοβητσιάρικο πλάσμα σαν εσένα κατόρθωσε να μπήξει ένα καμάκι σε κάποιον σαν εμένα; Είσαι πιο θαρραλέος απ' όσο δείχνεις! Ύστερα, έλεγε, του έριξε μια παιχνιδιάρικη σπρωξιά σαν να ήθελε να του πει Να σου πω, μικρέ, αυτό που έκανες ήταν πολύ άτακτο. Το καλό που σου θέλω να μην ξανακάνεις άλλη τέτοια αποκοτιά! Είχε χάσει τόσο αίμα, που είχαν θολώσει τα νερά, όμως έδειχνε να μην την απασχολεί πια το γεγονός ότι ο παππούς μου την είχε καρφώσει στην πλάτη. Κάθε φορά που ο παππούς έφτανε σε αυτό το σημείο της διήγησης, χτυπούσε το χέρι στο γόνατο και φώναζε: “Αυτό το θεριό είχε καρδιά μεγαλύτερη από το σώμα του! Καμία σχέση μ' εμάς τους στενόμυαλους ανθρώπους”. Έλεγε ότι η φάλαινα έμεινε δίπλα του όλη νύχτα μέχρις ότου έρθει το φαλαινοθηρικό. Οι άλλοι κυνηγοί ακολουθούσαν τις σημαδούρες αναζητώντας τον παππού μου. Μόλις φάνηκε το καράβι στον ορίζοντα, η φάλαινα έκανε έναν κύκλο γύρω από τον παππού σαν να τον αποχαιρετούσε κι ύστερα βούτηξε πάλι, πιο βαθιά από πριν, με το καμάκι που είχε πάνω χαραγμένο το όνομά του να ταλαντεύεται στη ράχη της. Απίστευτο, ε;»

«Ναι, φοβερή ιστορία» είπε ο Ρέσενγκ.

«Αφού γλίτωσε τόσο φτηνά από τον υγρό θάνατο, ο παππούς μου μάλλον απέκτησε επιφυλάξεις σχετικά με τη φαλαινοθηρία. Είπε στη γιαγιά μου ότι δεν ήθελε να το ξανα-

κάνει. Η γιαγιά ήταν πολύ καλοσυνάτη και υπομονετική γυναίκα. Τον αγκάλιασε και του είπε ότι αν τον ενοχλούσε τόσο πολύ να κυνηγάει φάλαινες, τότε το καλύτερο ήταν να σταματήσει. Ο παππούς έλεγε ότι έκλαιγε σαν μωρό στην αγκαλιά της και έσκουζε: “Φοβήθηκα πολύ, φοβήθηκα πάρα πολύ!”. Κατόπιν απείχε πράγματι για λίγο καιρό από το κυνήγι. Όμως η κλαψούρα δεν κράτησε πολύ. Ήταν θεόφτωχοι, είχαν πάρα πολλά στόματα να θρέψουν και το κυνήγι της φάλαινας ήταν η μόνη τέχνη που είχε μάθει. Δεν ήξερε πώς αλλιώς να ταΐσει όλα αυτά τα πεινασμένα παιδιά που έσκουζαν γύρω του σαν σπουργιτάκια. Γι’ αυτό γύρισε στη δουλειά και έριξε το καμάκι του σε κάθε φάλαινα που συνάντησε στην Ανατολική Θάλασσα μέχρι τα εβδομήντα του που πήρε σύνταξη. Όμως συνέβη άλλο ένα περίεργο: Το 1959, συνάντησε πάλι την ίδια φάλαινα. Τριάντα χρόνια κλεισμένα από τη θαυματουργή διάσωσή του. Το σκουριασμένο καμάκι ήταν ακόμα καρφωμένο στη ράχη της, όμως εκείνη κολυπούσε μεγαλοπρεπώς και ελεύθερη, λες και το καμάκι βρισκόταν εκεί από τότε που γεννήθηκε και ήταν κομμάτι του σώματός της. Όντως, δεν είναι τόσο ασυνήθιστο να ακούει κανείς ιστορίες για φάλαινες που επέζησαν πολύ καιρό ύστερα από επίθεση με καμάκι. Μάλιστα λένε ότι κάποτε, τον δέκατο ένατο αιώνα, έπιασαν μια φάλαινα που είχε πάνω της καμάκι του προηγούμενου αιώνα. Να μην τα πολυλογώ, η φάλαινα δεν έφυγε μόλις είδε το φαλαίνοθηρικό απεναντίας κολύμπησε ακριβώς δίπλα στο πλοίο του παππού, με το καμάκι όρθιο σαν περισκόπιο, και έκανε έναν κύκλο γύρω του. Σαν να έλεγε *Γεια σου! Χρόνια και ζαμάνια, παλιόφιλε! Τι κάνεις εδώ; Ακόμα κυνηγάς φάλαινες; Δεν ξέρεις πότε πρέπει να τα παρατήσεις, έτσι;*» Ο γέρος έβαλε τα γέλια.

«Ο παππούς σας πρέπει να ένιωσε πολύ άσχημα» είπε ο Ρέσενγκ.

«Άσχημα δε θα πει τίποτα. Οι άλλοι ναύτες έλεγαν ότι ο παππούς με το που είδε τη φάλαινα έπεσε στα γόνατα. Σωριάστηκε στο κατάστρωμα και έβγαλε μια κραυγή. Έκλαιγε και φώναζε: “Φάλαινα, συγχώρεσέ με! Λυπάμαι πολύ! Θα είναι φριχτό για σένα να κολυμπάς τόσα χρόνια με ένα καμάκι καρφωμένο στη ράχη σου! Αφότου αποχωριστήκαμε ήθελα να σταματήσω, τ’ ορκίζομαι. Μάλλον δεν το ξέρεις, μιας και ζεις στη θάλασσα, αλλά τα πράγματα στη στεριά είναι πολύ δύσκολα. Μένω ακόμα στο νοίκι, και τα παιδιά μου τρώνε τόσο πολύ, που θα πάθαινες πλάκα αν μάθαινες πόσο μου στοιχίζει να τα ταΐσω. Αναγκάστηκα να επιστρέψω γιατί δυσκολευόμουν να τα βγάλω péρα. Συγχώρα με! Να ξαναβρεθούμε να πιούμε ένα ποτηράκι. Θα βάλω εγώ τα ποτά κι εσύ πιάσε κανένα γιγάντιο καλαμάρι να τσιμπήσουμε. Δέκα κιβώτια σότζου και ένα ψητό γιγάντιο καλαμάρι αρκούν. Λυπάμαι πολύ, φάλαινα. Λυπάμαι που σε κάρφωσα στην πλάτη με το καμάκι. Λυπάμαι που είμαι τόσο ανόητος”. Και έκλαιγε γοερά».

«Αλήθεια, τα φώναξε όλα αυτά στη φάλαινα;» ρώτησε ο Ρέσενγκ.

«Έτσι λένε».

«Χιουμορίστας ο παππούς σας».

«Όντως. Τέλος πάντων, ύστερα από αυτό παράτησε το κυνήγι και έφυγε για πάντα από το λιμάνι του Τζαנגκσένγκπο. Ήρθε στη Σεούλ και μπεκρόπινε όλη μέρα. Φαντάζομαι ότι ένιωθε παγιδευμένος, αφού ούτε στη θάλασσα μπορούσε πια να βγει ούτε να επιστρέψει βόρεια στην οικογένειά του, με τα αγκαθωτά συρματοπλέγματα που απλώνο-

νταν στον τριακοστό όγδοο παράλληλο. Έτσι, όποτε μεθύσε, διπλόρωνε διάφορους και άρχιζε πάλι την ίδια ιστορία για τη φάλαινα. Την έλεγε ξανά και ξανά, μολονότι την είχαν ακούσει όλοι χίλιες φορές και κανένας δεν είχε όρεξη να την ξανακούσει. Όμως δεν το έκανε για να καυχηθεί για τις περιπέτειές του στη θάλασσα. Πίστευε ότι οι άνθρωποι έπρεπε να μιμούνται τις φάλαινες. Έλεγε πως οι άνθρωποι είχαν γίνει μικροί και πανούργοι σαν ποντίκια και πως οι μέρες που έκαναν αργές, τεράστιες, όμορφες δρασκελιές είχαν παρέλθει. Η εποχή των γιγάντων είχε τελειώσει».

Ο γέρος ήπια μονορούφι το ουίσκι του. Ο Ρέσενγκ τού ξαναγέμισε το κύπελλο και ήπια μια γουλιά.

«Προς το τέλος, έμαθε ότι είχε καρκίνο του ήπατος τελικού σταδίου. Δεν ήταν καμιά μεγάλη έκπληξη. Ναυτικός καθώς ήταν, μεθοκοπούσε από τα δεκάξι του ως τα ογδόντα δύο του. Αλλά απ' ό,τι φαίνεται η είδηση δε σήμαινε τίποτα για εκείνον, αφού μόλις γύρισε από τον γιατρό το έριξε πάλι στο ποτό. Μάζεψε τα παιδιά του και τους είπε: “Δεν πάω σε νοσοκομείο. Οι φάλαινες αποδέχονται το μοιραίο όταν έρχεται η ώρα τους”. Και δεν ξαναπάτησε στον γιατρό. Έναν μήνα μετά, ο παππούς μου έβαλε τα καλά του και επέστρεψε στο λιμάνι του Τζαγκασένγκπο. Σύμφωνα με τους ναυτικούς εκεί, φόρτωσε μια βάρκα με δέκα κιβώτια σότζου, όπως είχε πει, και τράβηξε κουπί μέχρι που χάθηκε πέρα από τον ορίζοντα. Δε γύρισε ποτέ. Το σώμα του δε βρέθηκε. Ίσως όντως να προχώρησε ώσπου μύρισε άμπαρι και εντόπισε τη φάλαινά του. Αν έγινε έτσι, τότε είμαι σίγουρος ότι άνοιξε και τα δέκα κιβώτια σότζου εκείνη τη νύχτα ενώ θα εξιστορούσαν ο ένας στον άλλο τι τους είχε συμβεί όλα τα χρόνια που μεσολάβησαν, κι αν δεν έγινε έτσι,

τότε μάλλον έπλεε στον ωκεανό, πίνοντας μόνος, μέχρι που πέθανε. Ή μπορεί να βρίσκεται ακόμη κάπου εκεί έξω».

«Απίστευτο τέλος».

«Είναι αξιοπρεπής τρόπος να πεθάνεις. Κατά τη γνώμη μου, ο άνθρωπος θα έπρεπε να μπορεί να επιλέξει έναν θάνατο που δίνει στη ζωή του αξιοπρεπές τέλος. Μόνο όσοι χαράζουν πραγματικά τη δική τους πορεία μπορούν να επιλέξουν τον θάνατό τους. Όχι εγώ. Εγώ ήμουν μια ζωή ρεμπεσκές και δε μου αξίζει αξιοπρεπής θάνατος».

Ο γέρος χαμογέλασε πικρά. Ο Ρέσενγκ δεν ήξερε τι να απαντήσει. Το ύφος στο πρόσωπο του γέρου ήταν τόσο σκοτεινό, που ο Ρέσενγκ ένιωθε την ανάγκη να πει κάτι παρήγορο, όμως δεν μπορούσε να σκεφτεί τίποτα. Ο γέρος ξαναγέμισε το κύπελλό του με ουίσκι και το τελείωσε γρήγορα. Έμειναν έτσι πολλή ώρα. Κάθε φορά που οι φλόγες χαμήλωναν, ο Ρέσενγκ έριχνε κι άλλα ξύλα στη φωτιά. Όσο οι δύο άντρες αργόπιναν το ουίσκι τους μέσα σε μια γλυκιά σιωπή, κάθε καινούριο κούτσουρο έπιανε φωτιά, έτριζε και φούντωνε πυρωμένο και άγριο, κι έπειτα σιγόκαιγε ώσπου γινόταν πυρωμένα κάρβουνα και στη συνέχεια λευκή στάχτη.

«Σου πήρα τ' αυτιά με την πολυλογία μου απόψε. Όσο μεγαλώνεις, λένε, κλείνει πιο πολύ το στόμα σου κι άνοιγε το πορτοφόλι σου».

«Όχι, όχι, το ευχαριστήθηκα».

Ο γέρος κούνησε το μπουκάλι του ουισκιού και κοίταξε τον πάτο. Είχε μείνει μόνο ένα ποτηράκι.

«Σε πειράζει να το τελειώσω;»

«Ελεύθερα» είπε ο Ρέσενγκ.

Ο γέρος έβαλε το υπόλοιπο ουίσκι στο ποτήρι του και το κατέβασε μονοκοπανιά.

«Καλύτερα να πάμε για ύπνο. Θα είσαι εξουθενωμένος. Έπρεπε να σε είχα αφήσει να κοιμηθείς, αλλά όλο μιλούσα».

«Κάθε άλλο, ήταν ωραία βραδιά χάρη σε σας».

Ο γέρος κουλουριάστηκε στο πάτωμα μπροστά από το τζάκι. Ο Αγιοβασίλης τον πλησίασε αργά και ξάπλωσε δίπλα του. Ο Ρέσενγκ ξάπλωσε στα αριστερά του τζακιού. Οι σκιές των δύο αντρών και του σκύλου χόρευαν πάνω στα τούβλα του απέναντι τοίχου. Ο Ρέσενγκ κοίταξε το τουφέκι του ακουμπισμένο δίπλα στην πόρτα.

«Να βάλεις κάτι στο στόμα σου πριν φύγεις αύριο το πρωί» είπε ο γέρος, γυρίζοντας στο πλευρό του. «Μη βγεις για κυνήγι με άδειο στομάχι».

Ο Ρέσενγκ δίστασε και μετά είπε: «Εννοείται».

Το τριζοβόλημα της φωτιάς και οι ρυθμικές ανάσες του σκύλου ακούγονταν ασυνήθιστα δυνατά. Ο γέρος δεν είπε άλλη κουβέντα. Ο Ρέσενγκ αφουγκράστηκε πολλή ώρα τον γέρο και τον σκύλο να ανασαίνουν στον ύπνο τους προτού τελικά τον πάρει κι εκείνον. Κοιμήθηκε ήρεμα.

Την ώρα που ξύπνησε, ο γέρος ετοίμαζε πρωινό. Ένα απλό γεύμα με άσπρο ρύζι, κίμτσι με ραδίκι και σούπα με πάστα σόγια και φέτες πατάτας. Ο γέρος δεν είπε πολλά. Έφαγαν σιωπηλοί. Μετά το πρωινό, ο Ρέσενγκ σηκώθηκε να φύγει. Καθώς έβγαινε από την πόρτα, ο γέρος τού έδωσε έξι βραστές πατάτες τυλιγμένες σε ένα πανί. Ο Ρέσενγκ πήρε τομπογαλάκι και τον αποχαιρέτησε ευγενικά. Οι πατάτες ήταν ζεστές.

Όσπου να επιστρέφει ο Ρέσενγκ στη σκηνή του, ο γέρος πότιζε πάλι τα λουλούδια. Όπως και προηγουμένως, έγερ-

νε προσεκτικά το ποτιστήρι, σαν να σέρβιρε τσάι. Κατόπιν, όπως προηγουμένως, μιλούσε στα λουλούδια και στα δέντρα και τους έγνεφε. Ο Ρέσενγκ έκανε μια μικρή ρύθμιση στη διόπτρα. Το λουλούδι που του φαινόταν οικείο εμφανίστηκε με μεγάλη ευκρίνεια στον φακό και κατόπιν θόλωσε πάλι. Ακόμη δεν μπορούσε να θυμηθεί πώς το λένε. Έπρεπε να είχε ρωτήσει τον γέρο.

Ήταν ωραίος κήπος. Δύο λωτοί έστεκαν αμέριμνοι στην αυλή, ενώ τα λουλούδια στα παρτέρια περιέμεναν υπομονετικά να έρθει η εποχή τους. Ο Αγιοβασίλης πλησίασε τον γέρο και έτριψε το κεφάλι στον μηρό του. Ο γέρος τον χάριδεψε. Ήταν ταιριαστοί. Ο γέρος πέταξε την ξεφούσκωτη μπάλα στην άλλη άκρη του κήπου. Όσο ο Αγιοβασίλης πήγαινε να την πιάσει, ο γέρος πότισε κι άλλα λουλούδια. Τι να τους έλεγε άραγε; Τώρα που τον παρατηρούσε προσεκτικότερα, όντως κούτσαινε ελαφρά. Μακάρι να τον είχε ρωτήσει τι είχε πάθει το αριστερό του πόδι. Όχι ότι αυτό αλλάζει κάτι, σκέφτηκε ο Ρέσενγκ. Ο Αγιοβασίλης τού έφερε πίσω την μπάλα. Αυτή τη φορά ο γέρος την πέταξε μακρύτερα. Ο Αγιοβασίλης φαινόταν χαρούμενος, επειδή έγραψε πρώτα μερικούς κύκλους πριν τρέξει στην άκρη του κήπου να την πιάσει. Ο γέρος τελείωσε το πότισμα. Άφησε κάτω το ποτιστήρι και χαμογέλασε πλατιά. Γελούσε; Ήταν δυνατόν αυτό το πρόσωπο που έμοιαζε με ξύλινη μάσκα πραγματικά να γελάει;

Ο Ρέσενγκ οδήγησε το σταυρόνημα στο στήθος του γέρου και πάτησε τη σκανδάλη.